

Piros vers

Piros, piros, piros, piros
minden mi jó és ami rossz,
minden mi él és ami kér,
minden mi tagad és ígér.

Csak hó fehér és agy fehér,
s a töretlen, fehér tenyér,
és fehér, fehér a szabály,
a csont, a csend és a halál.

Oh, gyerekek és öregek,
csak pirosba öltöztetek,
ráér a gyászra, aki holt,
a vér fakuljon, ha kifolyt.

1948

Hogy megmaradjunk

Féltékenyen őrzök egy sóhajt,
ki ne szálljon a számon, szegény.
Hisz oly kevesen vagyunk egymásnak:
egy csók, egy sóhaj, te meg én.

A többi mind kívül van, árnyék,
vagy némaság, vagy illat, vagy íz;
este forró, langyos, egyre hűlő,
s reggelre megfagy, mint a víz.

Úgy kell nézzelek, mint a felhőt,
vagy a tengert, vagy a hegyeket.
Gyűlölöm a hűtlen, csak-egyed látó,
mindig-mást látó szememet.

Mert neki akárki lehetne
az, ami nekem csupán te vagy.
A két szememre, öt rossz érzékemre,
magamra, kedves, sose hagyj!

Hogy megmaradjunk, én gyümölcské
válok, és a gondolataim
a fogaidnak érnek; s ha nem néked
édes, nem lesz mazsola-rím

versemben, és ha nem szeretsz, azt
a sóhaj utánadengedem,
hogy te őrizzed tovább helyettem,
hogy örökkön veled legyen.

1952